

Ötszáz középblokk készenlétben

Teljes üzemmel dolgozik az I-es számú téglagyár

Tulajdonképpen már február 10-én véget ért a téli nagyjavítás az I-es számú szegedi téglagyárban. Ezen a napon kezdték meg az agyabányászt. Mivel a kemence egész télen működött, addigra már elfogyott a bekazalozott, száritott téglák, s azért, hogy a kemencét folyamatosan el bírják látni anyaggal, csupán négy havas márciusi napon nem készítették nyerstéglákat.

Most már teljes üzemmel dolgoznak, hiszen az idei tervben több mint 11 millió téglát gyártása szerepel. Mindössze 3 millió a hagyományos tömörtégla, a többi üreges: magasított, falazó és

háromféle méretű, középblokkhoz való téglák.

A téglablokkok gyártása március elején kezdődött el, s némi megszakítással azóta is tart. Mivel a tél folyamán felállították a második szabattéri darut is, most kétszer annyi blokk gyártására, illetve szárítására van lehetőség, mint tavaly. A hét öt napján készítik a blokkokat, a hatodikon a rakodást, anyagmozgatást végzik. Napi 50-70 falelemt készítenek, úgyhogy jelenleg több mint 500 darab vár elszállításra. Valószínűleg látszik tehát, hogy az Ogyessza városrészt építkezése zavartalanul folyhat már, ami a blokkellátást illeti.

KISZ-titkárok tanácskozása

Hétfőn a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottsága és a Külkereskedelmi Minisztérium az ország legnagyobb exportra termelő iparvállalatai közül 250 gyár KISZ-titkárát hívta meg a pártközpont épületébe, ahol Incze Jenő külkereskedelmi miniszter tájékoztatta a fiatalokat a külkereskedelmi munkájáról, iparunk és az egyes üzemek feladatairól.

A KISZ-titkárok a miniszter előadása után a gyárlalakkal együttműködő külkereskedelmi vállalatokhoz látogattak el. Huszonnyolc külkereskedelmi vállalat vezetői közvetlenül tájékoztatták az ifjúság küldötteit a munkahelyükre váró konkrét exportfeladatokról.

Fáradtságunk gyümölcse

Néha-néha olyan nagyon összerőlődik a munka, amit el kell végeznünk. Mivel nem vagyunk sem féltékenyek, sem mesés erejű titánok, bizony el-fáradunk estére kelvén. Ilyenkor azután jólesik becsülni, mérlegelni, hogy helyesen csináltuk-e azt, amit csináltunk, szembenézhünk-e bátran, pirulás nélkül kommunista önmagunkkal. Mert azt elmondhatjuk mi is — miként Majakovszkij — a köznapok múlásával, hogy »eszmélünk, lélegzünk, verekszünk, élünk«, de vajon van-e mindennek eredménye? Hej, bizony jó lenne ezt is felmérni, egyszerűen kiölelni, mint vetés után a búzaföldet, hogy nyugodtan, rendesen elvégzett munka tudatával adhassuk át magunkat a pihenésnek.

Ez azonban csak gyerekes óhaj. Az emberek között kifejtett politikai tevékenységnek még nem találtak fel a mérőeszközét, ami érthető is. Már vannak műszerek, amelyek sok ezer kilométer távolságról jelzik a földrendet, vagy kimutatják, mekkora mennyiségű szén- és olajkincs rejtőzik a föld mélységeiben, de a kommunista munka hatását csak maguk a kommunista mérhetik fel meleg szívvel, észrel, tapasztalattal és türelemmel. Miként a legutóbbi öt-hat esztendőben, ezután is csak akkor leszünk képesek helyesen tájékozódni, ha soha nem felejtjük az Anteusz-legenda tanulságát. Pártunk és rendszerünk most igazán erős, mert szívességgel, örömmel támogatják városban és falun, üzemben és termelőszövetkezetben a tömegek, de erőtlenné, gyámoltalanná válna abban a percben, mielőtt ez az élető támasz, a bizalom megszakadna.

Ami a dolgozók véleményéből megnyugtatóan lesűrhető, az lényegében így hangzik: »Csak így tovább, elvtársak! S érthetően, az is igen lényeges itt, hogy a pártönkivüliek szintén természetesen melegséggel ejtik már az elvtárs szót. És jönnek ök is készséggel, ha a szocializmus ügyében meg kell fogni a dolog végét, vagy jobb tervek, újabb elgondolásokra, tökéletesebb javaslatokra van szükség. Lacsán István, a Szegedi Kenderfonógyár művezetője egy életre szóló elményt szerzett a termelőszövetkezeti agitáció során, amikor látta, hogy az üzem pártönkivüli munkásai milyen halatlan odaadással, lelkesedéssel és meggyőződéssel vezették rá a dolgozó parasztokat a helyes, nagyzemi gazdálkodás útjára. Volt ebből valamilyen egyéni hasznuk? Talán kitüntetések kaptak érte? Dehogyan kaptak. Mindennek az a magyarázata, hogy egyetértettek a párt előrelátó politikájával és nemcsak elismerték a mezőgazdaság szocialista átalakításának szükségességét, hanem készek voltak azért szelben, hóban, hidegben fáradozni heteken át.

S a fáradtság most szépen megtermi gyümölcseit. Az élet ezernyi jelensége mutatja, hogy népünk jönnek fel a párt egész tevékenységét. Igazuk van a szegedi KISZ-bizottság munkatársainak, ez azon is lemérhető, hogy most minden különösebb szervezés vagy egyéni rábeszélés nélkül is nagyobb ifjúsági tömegek mozdulnak meg egy-egy ünnepi alkalomkor. Idén április 3-án este megint any-

nyi fiatal vett részt a fáradtságos felvonuláson, mint a korábbi esztendőben soha, és nótás jókedvük is szívből fakadt, nem pedig olyasféle meggondolásból, hogy »hadd lássák őket a vezetők«. S másnap, legnagyobb nemzeti ünnepnapunkon a felszabadító szovjet hősök emlékoszlopainak koszorúzásához is ezek és ezek vonultak fel. Nem azért, hogy az üzemi párttitkárnak megmutassák magukat, hanem érzéseik kifejezése, kegyeletük és hálájuk leróvása végett.

A kommunista számára az a legnagyobb öröm, amikor munkában, ünneplésben, szórakozásban, véleménynyilvánításban egyaránt elégedettek az emberek. Az ilyen tapasztalat újra és újra felfrissíti erejüket és nem nézik az időt, ha menniük kell másokért dolgozni. A Szegedi Vasipari KTSZ-ben lakatoskodott Börcsök István, aki néhány hónap óta a budapesti Zeneművészeti Főiskola hallgatója. És ezt úgy mondják el szerszámot forgató egykori munkástársai, mintha a világ legtermészetesebb jelensége lenne.

»Tehetsége volt, hát elment, hogy tovább képezze magát« — magyarázzák, és nem nagyon értik, mi ebben az érdekes, a feltűnő. Megszokták már az alkotmányunk adta jogokat, felszívodott beléjük, hogy már szabadon, állami támogatással és ösztönzéssel törhetnek felfelé akár a legmagasabb csúcsokig. Talán elfelejtették már, hogy alig két évtizeddel ezelőtt az úgynevezett kettős iskolarendszer még szinte áttörhetetlen kordont húzott a tudásra, művelődésre szomjas munkásifjak elé? Azt mondják, nem felejtették el. Ellenkezőleg. Csak hát nem szívesen néznek már le abba a mélységbe, ahonnan felemelkedtünk. Csak a jelen köti le érdeklődésük zömét, csak a máert és a holnapért dolgoznak és meggyőződésük, hogy ezért megilleti őket minden, ami szép és ami emberi.

A bajkeverők, a rosszindulató hirhordók, a fülbeszütő maradiak, vagy éppen a nyílt reakciók egyre szűkebb területre szorúlnak össze. Hogy ezt mindennek előtérbe hozza a pozitívabb fejlődő közhangulatnak, az általánosan megnőtt politikai öntudatnak köszönhetjük — úgy véljük — eléggé bizonyítja az alábbi eset is. Szeged környéki termelőszövetkezetben öngyilkos lett egy ember és ezt némelyek ott helyben így kommentálták: »A bánat miatt dobtá el magát az életet, mert képtelen volt beletörődni a kolhozrendszerbe«. Nos, erre a hazugságra nem is a kommunista, hanem a szövetkezet pártönkivüli gazdáinak igen talpraesett választ. Emlékeztettek arra, hogy a legutóbbi négy év alatt ez az első öngyilkosság a faluban. Köztudomású, hogy ebben az időszakban szervezték át a mezőgazdaságot, vagyis — hogy úgy mondjuk — ekkor »bolygatták meg« legjobban az egyéni gazdák nyugalmát. A közösségi életforma elől mégsem menekült senki a halálba, hanem igent mondtak az üzemi munkások érveire, majd hozzáfogtak nagyzemi módra termelni. Ezek tények még akkor is, ha egyik gazda könnyebben, a másik nehezebben fordított hátat a bezárt között egyéni életformának. Tehát nincs nevetségesebb állítás annál, hogy az illető gazda a »kolhoz«-miatt akasztotta fel magát. Cáfolja ezt az is, hogy az illetőnek 20 ezer forintot is meghaladta az évi tiszta jövedelme, amelyet munkaegységei után és a háztáji földről kapott. És még egyet hozzátettek a józan meglátású szövetkezetbeliek. Azt ugyanis, hogy a felszabadulás előtt csakugyan napirenden voltak az öngyilkosságok, amelyeknek okait az esetek túlnyomó

többségében mindig a rettenetes nyomorral magyarázták meg a burzsoá rendszert kiszolgáló újságok is.

A ki benne él a jelen problémáiban, az jól látja, hogy az emberek ügyeinek intézése, gondolkodásuk tökéletesítése sokszor nehezebb a legmegterheltebb fizikai munkánál is. A vasöntő, vagy a kúbi-kos, akit még nem érdekel annyira a politika, az megteheti, hogy műszak végén átadja magát a pihenésnek. A kommunistaikat és pártönkivüli segítőitársait azonban bizony gyakran ébren találja az éjjel is. Sokan közülük egészségüket, szerelmüket, otthonukat áldozzák fel másokért, mégsem csüggednek és zúgolódhatnak, mégsem mondják, hogy »nem csinálom tovább«. Azalatt biztatják magukat: ha csupán egyetlen felelőtlen, nemtörődöm embert sikerül is a szocializmus öntudatos, hívő formálniuk, bőséges kárpótlást kapnak minden lemondott mozielőadásért, az elmulasztott esti sétáért.

Ki a tömegek közé! Olyan jelszava ez a pártunk, amelyet a Központi Bizottságtól kezdve az alapszervezetekig komolyan vesz minden felelős vezető. Kádár János elvtárs kezdetű fogva elengedhetetlen kötelességének tartja, hogy rendszeresen találkozzék a gyárak, a termelőszövetkezetek és a tanintézetek dolgozóival. A szegediak által jól ismert Komocsin Zoltán elvtárs, a Politikai Bizottság póttagja is arra fordítja szinte minden szabad idejét, hogy buzdítsa, lelkesítse az embereket első sorban a szegedi járásban, ahol országgyűlési képviselőnek is megválasztották. A szegedi városi pártbizottság tagjai szintén megragadják a legkisebb alkalmat is, hogy szoros kapcsolatot építsenek ki a lakossággal és tájékozottak az időszerű eseményekről, politikai kérdésekről. Nemrég az egyik szegedi politikai tanfolyam hallgatója a következőket ígerte az alátámasztani az ország és a közélet vezetőinek megnevelését tekintélyét és népszerűségét: »Nincsenek róluik olyan rosszizú politikai viccek, amilyenek az ötvenes évek elején voltak hallhatók. En, elvtársak, még nem hallottam ilyeneket Kádár János elvtársról és munkatársairól, amit én az a magyarázók magamnak, hogy valóban tisztelt és szereti őket a nép«. Ehhez talán csak annyit tennék hozzá, hogy gyálázó politikai viccek — csakúgy, mint régebben — most is gyártanak rendszerünk ellenében, a különbség azonban az, hogy a dolgozók széles tömegei most nem veszik át ezeket, sőt sok helyütt visszautasítják.

Népünk most féltelenül támogatja a Magyar Szocialista Munkáspártot és a kormányt. Támogatja, mert a párt nem hízog, s nem igér fűt-fát a lakosságnak, hanem ellenkezőleg, őszintén kimondja a színtiszta igazságot, ha az pillanatnyilag kedvezőtlennek látszik is. Király József morárvárosi szövetkezeti gazda így beszélt erről: »Most látni engedik nekünk a nehézségeket is, nem azt magyarázzák mindig, hogy hegyen-völgyön lakodalom van nálunk. Feltétlenül jó és hasznos dolog ez, mert így tudjuk, hogy hol, mikor, mennyire kell rávernünk munka közben, milyen hibákat kell kijavítanunk«. Miről tanúskodik Király József észrevétele? Arról, hogy a párt mindig számíthat a nép támogatására, ha betartja a lenini útmutatásokat és mielőtt intézkednek, nem az elközelülésekből, hanem a valóságos helyzetből, a dolgozók tényleges hangulatából indul ki. A pártunk pedig — mint tapasztalhatjuk — eltökélt szándéka a XXII. kongresszus nálunk is nagyon aktuális elveinek, szellemének gyakorlati megvalósítása.

F. Nagy István

Munkaközösség alakult Szegeden a korrózió elleni védekezésre

Tudósok és ipari szakemberek együttműködése
Népgazdaságunk évi korróziós kára 700 millió forint

Hétfőn délelőtt megbeszélést tartottak a Kémikusok Egyesülete és a Gépipari Tudományos Egyesület szegedi csoportja vezetői, több üzem, vállalat, a kábelgyár, a posta, a keziszerszámgár, s a DAV képviselői. Ezen a korrózió elleni védekezésre az MTE SZ keretében működő tagyesületek szakcsoportjaihoz hasonló munkaközösséget alakítottak, az ezzel kapcsolatos problémák vizsgálatára, a gyakorlati munka segítésére.

Szegeden a tudományegyetemen már húsz éve folytatnak korróziós kutatásokat. Hazánkban itt kezdték meg az első korróziós vizsgálatokat.

Azóta már igen sok volt szegedi kutató került az ország különböző korrózió elleni védekezéssel foglalkozó intézetébe. Az utóbbi tíz évben Szegeden főként a mikrobiológiai és talajkorrózióval foglalkoztak. Elsősorban azért, mert a szegedi talaj különösen elősegíti a mikrobiológiai korróziót. Az emberek többsége Szegeden sem tudja, hogy a rozsdától évente elpusztuló fémmennyiség a világ fémmelésének igen tetemes hányada. Az amerikai kutatók például

a világ évi korróziós kárát mintegy 500 millió dollárra becsülik.

A magyar kutatók becslése szerint népgazdaságunk évi korróziós kára 700 millió forint. Ezért az ellene való védekezés igen fontos feladat.

Sok tudományos intézet — köztük a szegedi egyetem általános és fizikai, kémiai intézete is — szívós harcban áll a természet vasfogával.

A kutatók munkáját a jövőben segítik majd az üzemi szakemberek is.

Szegeden különösen a kéziszerszámgár, a kábelgyár, s a posta és az áramszolgáltató vállalat vezetői igénynek nagyobb segítséget.

Már eddig is volt kapcsolat a szegedi üzemek és az általános fizikai és kémiai intézet között. A Szegedi Erőmű például sikerrel alkalmazta az intézet egyik eljárását a kondenzátor-hűtővíz kezelésének megváltoztatására. Ez az eljárás megszünteti a hűtővíz biológiai iszaposodását. A keziszerszámgárnak is sok problémát okozott a korrózió. Megtörtént, hogy 4-5 nap alatt rozsdásodni kezdtek a kész fogók a vállalat raktárában. Egyik alkalommal 30 ezer fogót támadott meg a rozsdá. Ekkor az intézethez fordultak segítségért, s

ma már a szegedi kutatók javaslatai alapján védik a készárut.

Nyugodtan szállíthatják a gyártmányokat bárhová, tengeren túlra is, nem rozsdásodik szállítás közben. A korróziós munkacsoport,

amely az MTE SZ tagyesületének többi szakcsoportjához hasonlóan dolgozik, részt vesz majd az országos korróziós vizsgálatokban. Szervezi az egészséges kooperációt a korrózió elleni védekezésben az egyetem és az üzemek között. Állandó figyelmű feladatot tart a különböző vállalatoknál. A csoport tagjai és neves fővárosi tudósok, kutatók tartanak majd előadásokat Szegeden. A vállalatok összekötőket jelölnek ki az üzem és a csoport között.

Az új szakcsoport rövidesen kidolgozza munkaprogramját,

megalakulásáról értesíti a szegedi és Csongrád megyei vállalatokat, s felajánlja segítségét. Az országos kutatási feladatok ellátása mellett a helyi problémák megoldásában nyújt segítséget majd üzemeknek, hogy minél kevesebb kárt okozzon a természet vasfoga, a korrózió a víz- és gázvezetékhalózatban, s a kábelekben.

Országos értekezletet tartottak a középiskolai kollégiumok vezetői

A II. kerületi József Attila Gimnáziumban hétfőn megkezdte tanácskozását a középiskolai kollégiumok országos munkaértekezlete. Az első helyen helyet foglalt többek között Ilku Pál művelődésügyi miniszter, Lugossy Jenő miniszterhelyettes, dr. Gyalmos János, a fővárosi tanács végrehajtó bizottságának elnökhelyettese, Balogh István, a KISZ Központi Bizottságának titkára, Király Andrásné, a KISZ budapesti bizottságának titkára. Az értekezleten szovjet, bolgár, csehszlovák,

lengyel, NDK-beli és román küldöttség is részt vesz.

A tanácskozás résztvevőit Lugossy Jenő miniszterhelyettes üdvözölte, majd Szévetek Sándor, a kalocsai Hunyadi János fiúkollégium igazgatója ismertette a Művelődésügyi Minisztérium és a KISZ Központi Bizottságának beszámolóját.

A beszámolót vita követte.

A külügyminiszter fogadta az új francia követet

Péter János külügyminiszter hétfőn fogadta Pierre Francfort-t, a Francia Köztársaság új magyarországi rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét, megbízólevelének a közeljövőben történő átadásával kapcsolatban. (MTI)

Pártisajtók üldöztséggel utazott Lengyelországba

A Lengyel Egyesült Munkáspárt meghívására hétfőn négytagú pártisajtó-küldöttség utazott a Lengyel Népköztársaságba. A delegáció vezetője Darvasi István, az MSZMP Központi Bizottsága agit. prop. osztályának helyettes vezetője, tagja Rácz Lajos, a Csongrád megyei Hírlap felelős szerkesztője is. A küldöttség két hétig tanulmányozza a lengyel sajtót. (MTI)

Jelentősen emelkedett Szegeden a kávé, a csokoládé és a narancs forgalma

Az 1961 december 10-i árszállítás Szegeden is kedvezően befolyásolta a déli gyümölcs, a kávé és a csokoládé forgalmának alakulását. Míg ugyanis 1961 január, februárjában a szegedi kiskereskedelmi boltokban 610 kilogram kávé fogyott el, ez év azonos időszakában mintegy két és fél ezer kilogram kávé vásároltak a szegediek.

Jelentősen emelkedett a déli gyümölcs forgalma is. Így például citromból 1961-ben a január 1-től március 31-i terjedő időszakban 425 mázsát adtak el. Ez év azonos időszakában viszont több mint 700 mázsát citrom fo-

gyott el. Jelentősen növekedett a narancsvásárlás is. Míg 1961 első negyedében 390 mázsát narancsot, 1962 első negyedében pedig már csaknem ezer mázsát adtak el.

Az árszállítás óta országosan mintegy ötszörösére emelkedett a csokoládé eladása. Sőt, egyes fajtákat oly nagymértékben vásárolták, hogy átmenetelig hiánycikké váltak. Néhány nügátáru termelését csökkenteni kellett, mert a fogyasztók ezek helyett is jobbminőségű csokoládét akartak vásárolni. Szegeden 1962 első negyedében, tehát az árrendezés óta, több mint 7 ezer kilogramm csokoládét adtak el.